

Homilia del Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, al Palau de Congressos de Barcelona, 27 de gener de 2008.

Estem celebrant amb goig l'Eucaristia en el dia del Senyor. Hem escoltat amb fe la paraula de Déu i les lectures d'avui ens descriuen bé la situació dels cristians enmig del nostre món.

Avancem a les fosques. El mal del món, el pecat dels homes, el nostre propi pecat i les estructures de pecat que entre tots generem, fan una nit espessa que sovint ens envolta per totes bandes. No ens resulta fàcil viure i actuar d'acord amb la nostra consciència cristiana. Tanmateix el Senyor ens demana que hem d'estar en el món, sense ser del món. Aquest estil de vida no és pas fàcil, però el Senyor ens ajuda.

Certament, enmig la foscor hem vist una gran llum. Aquesta joiosa veritat l'hem escoltat dues vegades de boca del profeta Isaïes, en la primera lectura i en la de l'evangeli. Una llum que, a nosaltres que vivim en un món tenebrós, ens fa sentir una alegria immensa.

Com fer-la nostra aquesta alegria? Com gaudir-la? Com mantenir-la viva i fer-la créixer des de la fosca que ens envolta? La resposta ens l'ha donada el qui és justament aquesta llum, la llum del món i del nostre cor: Jesús, el Senyor. Ell ens diu: convertiu-vos. D'Ell hem après nosaltres, deixebles seus, que la resposta més radical i definitiva al mal del món és la conversió del cor a la veritat que Ell ens ha portat. Conversió teva i meva: és per aquí que comença la renovació de la societat. Això demana la conversió de tots. Per això els cristians anunciem la bona nova de la salvació de Jesús i convidem a acollir-la amb la conversió de cor. Tal com vol Jesús.

Els cristians oferim a la societat la riquesa que hem rebut del Senyor. Així posem en relleu i exposem a tothom amb convicció i senzillesa la meravellosa realitat del matrimoni com a íntima comunitat de vida i d'amor entre un home i una dona, oberta aquesta unió a la vida humana, engendrant fills i educant-los perquè esdevinguin bons ciutadans i bons cristians. La família, fonamentada en el matrimoni, és el lloc primari d'humanització de la persona i de la societat i és el bressol de la vida humana i de l'amor. Els cristians vivim i oferim a la societat aquesta bona nova del valor preuat de la vida des del primer moment de la seva concepció fins a la mort natural, de la qual sols Déu n'és l'amo, així com el valor del

matrimoni i de la família institucions creades per Déu i patrimoni de la humanitat. Benet XVI, en el seu missatge de la Jornada de la Pau, afirma que “la família és la primera i insubstituïble educadora de la pau”. I més endavant diu que “la família té necessitat d’una casa, del treball i del degut reconeixement de l’activitat domèstica dels pares, de l’escola pels fills, de l’assistència sanitària bàsica per a tots”. I el mateix Pontífex, al V Encontre Internacional de les Famílies, a València, va afirmar que “reconèixer i ajudar a la institució familiar és un dels majors serveis que es poden prestar avui al bé comú i al vertader desenvolupament dels homes i de les societats, així com la millor garantia per assegurar la dignitat, la igualtat i la vertadera llibertat de la persona humana”.

El matrimoni i la família constitueixen el primer camp per al compromís socials dels laics cristians. És necessari convèncer la mateixa família de la seva identitat de primer nucli social de base i del seu original paper en la societat, perquè esdevingui cada cop més protagonista actiu i responsable del propi creixement i de la pròpia participació en la vida social. Membres de diverses associacions que treballen a favor de la vida, del matrimoni i de la família us reuini un cop més per reafirmar, tutelar i defensar amb convicció i respecte aquestes realitats que configuren la vida de les persones i de la societat. El caràcter secular és propi i peculiar dels laics, com recorda el Concili Vaticà II. La seva opció pròpia és buscar el Regne de Déu, ocupant-se de les realitats temporals i ordenant-les segons Déu” (*Lumen gentium*, 31).

La proposta positiva de la riquesa de l’antropologia cristiana i la veu profètica de l’Església pretenen ser un bon servei a la societat. Com hem recordat recentment els bisbes de Catalunya, sense aquestes aportacions es privaria a la societat d’una vella saviesa que hem rebut de dalt i que ha estat present i activa en les arrels de la nostra antropologia i de la nostra història. Estem convençuts que quan l’Evangeli és acollit per les persones, la comunitat civil es fa també més responsable, més atenta a les exigències del bé comú i més solidària amb els necessitats (Cf. *Creure en l’Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, de febrer de 2007). L’Església sempre ha treballat i treballa per posar arrels cristianes a tots els pobles. D’aquestes arrels neix l’arbre bo que dona fruita bona (Cf. Mt 12, 33). Sense aquelles arrels, els fruits no arribarien o serien simple aparença.

L’anunci de la conversió que ens demana el Senyor en les lectures que hem

escoltat, per si mateixa “deixa ben clar que tothom es captiu del pecat” (Ga 3, 22) i exigeix que ens exhortem els uns als altres dia rere dia, perquè la seducció del pecat no endureixi ningú” (He 3, 13). La denuncia profètica, sempre orientada a la conversió, forma part de la responsabilitat dels cristians de “donar raó de la nostra esperança” (1 Pe 3, 18). Ens cal fer-ho amb l’esperit que sant Pau, enviat a anunciar l’Evangeli, ens ha dit en la segona lectura: “Que no hi hagi divisions entre vosaltres”. Ens els afers temporals hi ha diversitat d’apreciacions i de compromisos, les opcions socials, polítiques i culturals dels cristians són diverses. Però Crist no està dividit i nosaltres, evitant desavinences, ens respectem els uns als altres en la nostra legítima pluralitat i ens afermem en la comunió profunda en allò que és essencial.

†Lluís Martínez Sistach
Cardenal-Arzobispo de Barcelona